

LA BRUIXA I EL DARRER FILL

Francesc Garcia Grimau

Un llenyataire i la seva muller vivien en una humil cabana al llindar del bosc. Duïen una penosa existència que s'agreujà en constatar la impossibilitat de la dona per engendrar cap fill. Una casa sense nens no és una llar, i la joia de sentir les corredisses i els jocs d'un infant era el tresor més anhelat pel matrimoni.

Això va empènyer el marit a fer tractes amb l'horrible bruixa que vivia en una cova dins l'atapeït bosc. Ell sabia l'alt preu que exigia com a pagament pel seus remeis i les pràctiques obscures que duïa a terme, però la por no li va impedir endinsar-se en les profunditats de la boscúria.

A la tenebrosa gruta hi bullia una munió d'olles i calderes regalimants, que viciaven l'ambient d'aquell cau infecte amb els seus vapors, quan l'encorbada anciana accedí a oferir els seus serveis al llenyataire. No era un encàrrec gaire difícil, però ella volia seguir rebent la mateixa abusiva compensació que demanava sempre. Deia que necessitava la sang i el llard de nens petits per preparar altres de les seves pocions i unguents. El llenyataire va témer que li hagués

d'entregar la vida del seu primogènit a canvi. Al contrari, ella li va demanar la del darrer dels fills que tingués gràcies a la seva intervenció, i argumentà que no tenia gaire sentit cobrar precisament amb allò que el client havia demanat ajuda per aconseguir. Però, com sabia quin seria el seu últim descendent?, va preguntar el llenyataire. Ho sabia, li respongué la remeiera, i li lliuraria al poc de néixer o ell mateix acabaria sacrificant-lo.

No sense basarda i forts dubtes, el llenyataire va administrar el pudent beuratge a la seva dona; pocs mesos més tard ella va quedar embarassada. Des de llavors l'alegria que sentien després del naixement de cadascun dels seus fillets i filletes es veia ràpidament enterbolida per la profunda angoixa del progenitor, a l'espera del senyal que li indiqués que aquell era el nadó que havia d'oferir a la bruixa. Perquè, tot i saber que la personeta que acabava de néixer podia ser reclamada com a pagament del deute, un pare és incapaç de deixar d'estimar-la des d'abans que vingui al món.

Així va ser com el matrimoni va anar engendrant fins a sis criatures, tres nens i tres nenes, amb l'esperança, cada vegada, que el següent germanet fos el que salvés la vida al seu predecessor. Una desesperada manera de burlar durant anys el deute que havien contret amb la fetillera.

Mantenir tal quantitat de canalla va ser una càrrega inassumible per al llenyataire. La família s'empobria més després de l'infantament de cada nou fill, i la salut de la seva esposa va quedar molt ressentida en haver de suportar una maternitat tan continuada. Aquestes van ser les causes que van fer que la dona no sobrevisqués al part del seu setè fill. La matrona no va poder aturar el torrent de sang que

brollava de les entranyes de la mare després de fer-ne sortir el nadó. La mort de la seva muller va ser el senyal inequívoc que aquell fill era el darrer que tindria el llenyataire.

Desolat, però amb gran determinació, va picar als podrits taulons que feien de porta al forat a la pedra on vivia la bruixa. Quan ella el va reconèixer, esperava rebre la notícia que ja podia endur-se l'últim fill del seu client, però l'únic que va entomar va ser un cop de destrall que li esberlà el cap i li segà la vida.

El llenyataire va respirar tranquil per primera vegada en anys. Però la felicitat que li donava la certesa de no haver de perdre cap dels petits va durar poc temps. El seu benjamí va emmalaltir greument. Ni tan sols avisar la matrona no va servir de res, aquella dolença li era totalment desconeguda. Era com si al nen li fos perjudicial ingerir qualsevol dels substitutius que li donaven en absència de la llet materna. Només hi havia un últim recurs, va dir ella: demanar ajuda a una vella curandera que vivia en una cova bosc endins, però exigia un preu molt alt com a pagament per als seus serveis.

Ell va agenollar-se a terra i es posà les mans a la cara per amagar les llàgrimes que començaven a brollar. Havia acabat per sacrificar el seu darrer fill; en certa manera, l'havia entregat a la bruixa.